

אולם מסקנת הגמרא שרבי יוסי אמר שיש להחמיר יותר מדברי תנא קמא, ולא למכור כלל, שכך החמירו על עצמם תגרי טבריא.

צידה דישה וגריסה לצורך המועד

לדעת תנא קמא, הציידים צדים חיות ועופות ודגים בחולו של מועד לצורך המועד, והדשים דשים וכותשים חיטים בחולו של מועד לצורך המועד, והגורסים טוחנים פולים בחולו של מועד לצורך המועד, אלא שעליהם לעשות כל זאת בצנעה.

ואמר רבי יוסי, שציידים עכו החמירו על עצמם, שלא לצוד כל עיקר. והדשים של ציפורי החמירו על עצמם, שלא לדוש כל עיקר.

הדישה שהתיר תנא קמא

מבואר בברייתא, שלדעת תנא קמא המתיר לדוש בצנעה בחולו של מועד לצורך המועד, דשים במועד חילקא טיגריס וטיסני.

לדברי אביי, חילקא היא דישה שחותך כל חטה לשנים, וטיגריס היא דישה שחותך כל חטה לשלוש, וטיסני היא דישה שחותך כל חיטה לארבע.

ולדברי רב דימי, חילקא שהתיר תנא קמא היא כונתא, כלומר כוסמת. [והכוונה לכוסמת מקולפת אחר שנשרית במים, כמו שיתבאר בעזה"י, ולכן נקראת חילקא, על שם שנטלה קליפתה והיא חלקה]. ובהמשך יתבאר בעזה"י שהקשו על דברי רב דימי.

חילקא טריגיס וטיסני טמאין בכל מקום

כלל בידינו, שאין שום אוכל מקבל טומאה, אלא אם כן הוכשר לכך תחילה, על ידי שנגע בו אחד משבעת המשקים המכשירים.

ומבואר במסכת פסחים, שסולת של בני כפרים מקבלת טומאה, כי הם מקפידים שתהא נקיה, ולפיכך לותתים אותה תחילה במים, ובכך היא מוכשרת. אבל בני כפרים אינם מקפידים בכך ואינם לותתים תחילה במים ולפיכך אינה מוכשרת לקבל טומאה.

ואמרו בברייתא, שחילוק זה אמור בסולת, כלומר בחיטים טחונים בריחים, אבל חילקא טיגריס וטיסני, מוכשרים בכל מקום לקבל טומאה.